

Divendres 31 de maig
18.30h a la Filmoteca
Sala Laya

JOVES
PROGRAMADORS
MOVING CINEMA
A LA FILMOTECA

CARLA SIMÓN

EXPLORACIONS DE LA MEMÒRIA

LLACUNES

Direcció: Carla Simón

Any: 2015

Durada: 14'

Llacunes recupera la figura de Neus Pipó, la mare de la cineasta, que va morir el 1993. Presenta la lectura de les seves cartes a través d'un viatge pels espais des d'on les va escriure.

LES MAINS NÉGATIVES

Direcció: Marguerite Duras

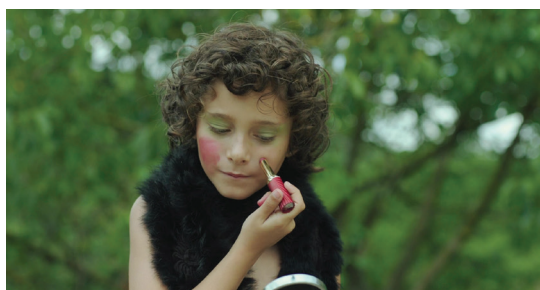
Any: 1979

Durada: 14'

Des del cotxe, la càmera recorre els carrers deserts de París a l'hora blava mentre Marguerite Duras recita *Les mains négatives*. Carla Simón proposa la pel·lícula que la va acompanyar en el procés de creació de *Llacunes*.

MATERIALS DEL PROCÉS DE CREACIÓ DE LA PEL·LÍCULA ESTIU 1993

Improvisacions, fotografies de la infància de la directora i altres materials que van ser la base creativa per a la concepció d'*Estiu 1993*.

QUI SOM ELS JOVES PROGRAMADORS?

Un grup de joves cinèfils d'entre 16 i 21 anys ens reunim cada divendres per mirar pel·lícules d'autor europees i comentar-les plegats. De gener a maig triem films per presentar-los a la Filmoteca en sessions que volem que siguin singulars. Són films que ens han emocionat, que estimem, que ens semblen pertinents, que volem donar a conèixer.

La proposta es desenvolupa en el marc de la col·laboració entre el projecte europeu Moving Cinema, liderat per l'Associació A Bao A Qu - Cinema en curs, i la Filmoteca de Catalunya. Moving Cinema està cofinançat pel programa MEDIA d'Europa Creativa.

instagram: @joves_programadors @moving_cinema @filmotecacat
twitter: @abaoaqu_ @filmotecacat

REFLEXIONS DE CARLA SIMÓN

Mentre estava escrivint *Estiu 1993* [vaig fer un altre curt] que es deia *Llacunes*, que va ser més una necessitat a partir del guió: el vaig fer amb les cartes que em va deixar la meva mare quan va morir i el vaig fer des dels llocs on les havia escrit. Mentre escrivia el guió m'anava adonant que no me'n recordava d'ella i el vaig fer per intentar recuperar la seva figura. Allò va ser un projecte molt personal i, en paral·lel, seguïem preparant la pel·lícula.

A El Confidencial, gener de 2018

He hagut de fer un exercici per recordar-me no només de coses concretes, sino també de les sensacions. Vaig haver d'inventar algunes seqüències. Vaig passar un parell de setmanes a casa dels meus pares, vaig parlar molt amb ells, vaig escanejar fotos (hi ha escenes que tenen fins i tot enquadraments semblants) i així vaig aconseguir molt material. El primer borrador del guió era més una recopilació de records sense estructura. El més dolorós de tot va ser adonar-me que no me'n recordava de la meva mare biològica. Vaig llegir moltes de les seves cartes, vaig fer fins i tot un curtmetratge, *Llacunes*, per recuperar la seva persona.

[...] La pel·lícula m'ha fet reflexionar molt sobre la memòria. I la meva mare, la meva nova mare, per entendre'ns, sempre em diu que tinc una memòria molt selectiva. Però crec que tots la tenim. La qüestió és que no recordo com de dolorós va ser perdre la meva mare. Recordo molt més la necessitat d'adaptació, d'encaixar en la meva nova família, i de com totes les meves energies s'enfocaven a això. Crec que això és un mecanisme de defensa relacionat amb la necessitat de continuar endavant. A més, és clar, de que un nen tampoc té les eines necessàries per gestionar aquest tipus d'emoció i per això intenta apartar-la. Ara hi ha molta gent que es diverteix preguntant-me què va ser real i què va ser ficció, però no està tan clar: hi ha coses que potser no van ser fets reals, però sí que sorgien d'emocions que, d'alguna manera, també són reals.

A Urban VLC, maig de 2017

Hem de crear un món al voltant de la pel·lícula [perquè el nen es cregui el que està fent], així que vam passar molt temps junts els adults i les nenes per crear molts moments previs a l'estiu del 1993. Com per anar creant uns records compartits i passar temps junts fent coses molt quotidianes per crear la intimitat.

A El Confidencial, gener de 2018

REFLEXIONS DE MARGUERITE DURAS

No val la pena anar a Calcuta, a Melbourne o a Vancouver, tot està a les Yvelines, a Neauphle. Tot està a tot arreu. Tot està a Trouville. No val la pena anar a buscar el que ja està aquí. On s'està sempre hi ha llocs que busquen pel·lícules, només cal veure'ls.

Es sol pensar a vegades que uns exteriors ajudaran la pel·lícula. Llavors hom va a buscar aquests exteriors i no els troba mai. S'ha d'anar a localitzar sense cap idea, sense res. S'ha de deixar que els exteriors vinguin a un.

A Les yeux verts. Cahiers du cinéma, 1980, recuperat del bloc d'Intermedio, juliol de 2012